

Валентин Иванов

Да си умреш лейтенант

Обичам да пътувам през късните часове на топлите летни нощи, когато въздухът е твърд като асфалта, по който гумите свирят старата си песен и е толкова сух, че може да се преглъща само с големи глътки блага ракия. Пътят е чист почти колкото дъската за гладене на бившата ми любима съпруга: насрещните коли са тъй редки, че изобщо не ги слагам в сметката, а при моята скорост и безразсъдния ми каубойски стил на шофиране до сега не се е намерил никой да ме настигне. За миг кошешките очи от мантизелата удивено ми хвърлят по един безличен поглед, преди да се гмурнат в тъмнината от двете страни на шосето. Не съжалявам особено за тяхната компания. Постоянно ме съпровождат само тихият вой на покорния двигател и любопитнотоизиране на звездите, които безсрамно се опитват да флиртуват с мен и ту ми намигат, ту се правят на непристъпни и безразлични.

Колата лесно се съгласява с всичките ми желания, бързо изпълнява и най-малките ми прищявки. Няма какво да ме разсейва, няма какво да ме смущава и необезпокоявани от никого мислите ми се точат леко, като осовата линия. Тя сякаш ми е обидена и с нетърпение се опитва да се махне от погледа ми; за да се скрие се шумгува под капака. Обикновено след всяко такова пътуване преди се появяваше по един разказ, но този път като никога ще наруша традицията. И то не заради самото пътуване, а заради целта му... Но стоп на черните мисли – остават ми още доста часове път, а до сутринта трябва да стигна на всяка цена: призори душата се чувствава най-свободна да напусне тялото.

Пише ми се, пише ми се, толкова много, че чак ми иде да спра колата направо на банкетата и на светлината на мижавото плафонче да продължа последната си история. Първо да видим до къде бяхме стигнали: войната е загубена, начело на останките от последния земен флот стои някакъв си Лейтенант – името не е важно, ще го измисля после. Настроението на борда е отвратително, точно като моето. Проклет развод, проклета дялба, проклет съд! А сега и дъртата вещица напомня за себе си, подрънква със старите си кости, пристъпва отегчено към мен. Кога ли ще забие кривите си кокалести пръсти в моите ребра и ще ми каже:

Дойде твоя ред, човече,
прощавай се с живота вече!

По дяволите, сигурно нямам много време, а колкото ми остава – знам как да го използвам. Разводът дойде точно на време – повече не можем да се търпим и това е удивителното, нали уж различните хора

се привличали. Не, глупости, трябва да не са съвсем различни, иначе нищо няма да се получи. Както при мен и моята онзидешна любов. Добре, че нямахме деца. Ако бях се съгласил, сега те щяха да са най-зле. Всъщност не, тогава просто нямаше да се разведем – щях просто да търпя тая зловна сврака, да я търпя и да си трая.

Чудна работа, уж си писател, при това фантаст, човек с оригинална мисъл и свежи идеи, който е в състояние от една обикновена водна капка да измуче и хвърли в лицето на този мръсно бял свят такъв сюжет, какъвто никой по-рано дори не е и сънувал: в капката има живот и то не какъв да е, а разумен, да кажем разумни микроби или бактерии някакви; живее си живота този разумен живот, но само в малката капчица, не може да излезе навън заради силите на повърхностно напрежение, доакто един ден не се ражда бактерия – Нютон или още по-точно бактерия – Коперник, която твърди, че има и други вселени. Е, нека този път да съм великодушен – специалната експедиция напуска капчицата роса точно в мига, когато тя докосва повърхността на ручей. И всичко това за времето откакто тя се е откъснала от листото на стария дъб и един утринен лъч я е дарил с трепета на живота. А още по-добре е всичко това да се случи в пустинята и вместо ручей да има умиращ от жажда пътник, който със сетни сили събира с език роса от скалата. Ето го новия разказ – направо изцеден от една капчица вода и половината вечни проблеми – от преходността на битието до вечния стремеж на разума към познание. Естаствено за да е по-интересно, истината ще се разбере чак в самия край.

Капки с концентрат от идеи, разводи с аромат на вкиснало, смърт с вкус на горчив бадем и лейтананти с износени униформи, с протрити ръкави – супа със захар, ако не и по-лошо. Стига си мрънкал, старче, гледай си пътя, дръж здраво кормилото и хайде най-последно, отивай на „Херакъл“, някъде далеч в околностите на една гигантска червена звезда, където екипажите на последните осемнадесет земни кораба се събират да решават съдбата си и бъдещето на земната култура. На тях като че ли им е по-лесно, доколкото може да бъде лесно на човек без избор и все пак не са като мен: проблемът им е само един. Наистина, възможностите им се броят на малко повече от половината пръсти на която си искаш ръка.

– Проблемът ни е един, а възможностите се броят на пръсти – обобщава лейтенантът. – Загубихма последната база, а без зареждане всичките

ни кораби не струват повече от стара обувка без подметка, може да я сложиш на крака си, но полза от нея няма – първото парче стъкло, което настъпиш ще те пореже. Сега за възможностите, макар че за тях дори не ми се говори: Земята – най-добре се умира у дома, в краен случай за последен път ще видим синьото небе и зелената трева, а ако имаме малко повече късмет – и близките си. Само че сигурно в орбита ще ни чака посрещане, което ще е твърде различно от традиционната пита с шарена сол.

– Не ви разбирам – обади се възрастен сержант. Едната му ръка до лакътя беше останала някъде в открития космос, а на другата се белееше нов бинт, който вече не успяваше да попие изтичащата кръв. Впрочем другите не изглеждаха по-добре от него.

– Там, където съм роден има обичай да се посрещат скъпите гости с голям домашен хляб, нарича се погача, и сол с добавка от ароматични треви. – Сержантът кимна. – Втората ни възможност е неизвестна на Самотните и затова оцеляла база. Вероятността е малка, но в случай на успех ще си осигурим спокойни, макар и уединени старини. До тук казах какви са шансовете ни да оцелеем. Освен това ако ни се умира бързо можем още сега да обърнем корабите срещу Самотните и... – Лейтенантът се чудеше с какви думи да облече мрачните си мисли, но хората наоколо добре го разбираха. Тъкмо понечи да продължи, когато в каюткомпанията се появи фелдшера от медицинското отделение.

– Разрешете...

– Кой още?

– Майорът – влезият започна да смята на пръсти – двама от артилерийската прислуга, един навигатор, един механик, един от специалистите. И нашата санитарка.

Мъжете наведоха още повече глави, неспокойно се размърдаха, заскърцаха кожените им портупей. Младото момиче дошло едва преди един месец от Земята беше дъхът на пролетния вятър, тъжната усмивка на есента, топлата целувка на любимата жена – всичко онова, което беше зад гърба на тези хора, всичко онова, с което се те се прощаваха всяка секунда и всеки час, вечер го сънуваха под мътната пелена на мечтата. То дойде – с лунички, къса смолисточерна косичка и дълбоки кафяви очи ходеше между ръждивите стени на коридорите и каютите. Половината екипаж вървеше след нея на тълпи от по една дузина и въпреки че от тези хора тук бяха останали само двадесеттина, в каюткомпанията влезе тишината – останалите разбраха и приеха своя дял от мъката им.

– В анхилатора. – Строго заповяда лейтенантът. – Веднага. – Не

беше готов да вземе най-важното решение, но все още беше командир на тези печални мъже. Те също чувстваха това, защото тихо очакваха неговата дума. Космосът ги беше научил добре да познават кога е време да се говори и кога – да се мълчи.

– Осемнадесет кораба са твърде много за двеста и седем човека. Ще подготвим само два или три. Вие, сержант, нали сте инженер?

– Тъй вярно.

– Отлично. Ще прегледате всички кораби и ще изберете трите най-запазени. Преди всичко двигатели и въоръжение. Изберете си двама души.

– Джойс и Маршал.

– Да ви видя.

– Аз! Аз!

– Тъй като вече не сме армия, а само останки от армия, предоставям на всеки от вас право на избор: Земята, тилова база или Самотните. След тридесет минути – обяд. После който ще лети на Земята да дойде тук, а който ще търси оцеляла база – в съседното помещение. До тогава искам да сте решили. Ясно ли е?

Отговорът беше вяло кимване. Лейтенантът освободи хората и с отпуснати рамене се затътри към каютата си, където го чакаше почти едноразмерен слой прах, разпръснат навсякъде из кораба от повредената кондиционерна система и един малък албум с пожълтели снимки под възглавницата. Да се чисти тук бе все едно да се чистят Авгиевите обори без вода, а и без това скоро щяха да оставят това разбито корито на пламъците. Като намести респиратора, Лейтенантът вдигна завивките от койката, изчака праха да се слегне, намери албумчето и излезе.

Преди да отиде в столовата се отби в дежурната рубка – големият отсек беше почти празен – не достигаха хора да се попълни наряда на този толкова голям кораб, а другите екипажи още не бяха разпределени. Лейтенантът се разпореда за това и вече на вратата се спря:

– Капрал, извлекете касетата с дневника и бойното знаме!

– Щастливец е твоят човек, свободен е да умре където си поиска – тънко иронизира дяволът. Той се е разположил на седалката до мене, мързеливо се протяга и сладостно се прозява. Истински благоразположен чичко от провинцията, дошъл да види несретия, но все още любим племенник, да го укори с усмивка за кривниците и да го вкара в правия път. Нали разбираш, леля ти се тревожи...

Само дето чичото е с униформа на полковник, а аз не обичам дяволи. На фуражката му личат две подутини, които издават, че отдолу се крият неизманните рога с благородния блясък на полирано червено дърво.

Изпитвам неприязин към него и сигурно не е необходимо да е голям дявол за да я види написана с главни букви в погледа ми. Но той е верен на себе си – весел и самодоволен до крайност: първо свойски ме ръга в ребрата с лакът, после снизходително ме потупва по рамото и през цялото време говори ли, говори.

– Още на съм ти казал колко съм доволен, че отново се срещаме. – Остава да не е доволен, нали съм един от най-надеждните партньори в неговия, исках да кажа в нашия черен бизнес. – Чух, че отново имаш нещо за мен и ето ме тук. Но приятелю, защо не се радваш на появата ми? Нима с нещо съм предизвикал твоя гняв?

Гаври се, изтезава ме, опитва се да ме изкара от нерви, но всичките му номера са ми познати до втръгване от предишните ни срещи, вече съм си изградил имунитет към примитивните му опити за сарказъм и неговата тактика не е опасна за мен. Той, разбира се добре го знае, но продължава, сигурно заради сладникавото удоволствие от самата игра, пък и не обича да променя навиците си. Да си побъбрим тогава.

– Не се притеснявай, друже, върши си спокойно работата. И този ли го искаш, не е ли прекалено жизнен за твоята работа?

– И този – съвсем е подходящ. Или ти вече си забравил нашата уговорка? Наистина от доста време не съм идвал при теб. Да не би сюжетчетата да са се свършили?

– Не, намират се. Просто имах неприятности, които ми пречеха да пиша. Тук на земята не е като в твоето царство, какво са вашите казанчета с връщане катран в сравнение с нашите проблеми! Трудно е дори да ги сравня, мой човек, какво да ти обясвам.

– Ако искаш, мога да ти помогна. Имам влиятелни познати във ведомството на Свети Петър. Ще натисна отгук, ще подбутна от там и току виж съм те уредил при мен. Ти само кажи и всичко ще бъде наред.

– Благодаря, благодаря. Аз съм принципен човек и не обичам да използвам връзки. Пък и без друго все съм при теб – с моя занаят и с нашия договор просто няма как да се разминем, нали?

– Дано. Ти сигурно с досещаш за скромната цел на моето посещение: отдавна не сме се срещали и си помислих, че ще е добре да ти напомня за нашия малък договор.

– Трогнат съм от грижите ти към мен, сигурен съм, че са съвсем

безкористни. Напразно си бил път до тук.

– Вярвам ти – съгласява се неочаквано леко и много сериозно той. –
Иначе знаеш, ще дойде и твоя ред.

Сменям скоростите преди изкачването и като вдигам очи, установявам, че е изчезнал. Само в ушите ми остават да се блъскат последните му думи: „твоят ред“, „твоят ред“, „твоят ред“. След срещите с него не съм на себе си – краката ми треперят, а гърбът ми, гърбът ми е студен и мокър, сякаш някой ми е пуснал в яката парченца нажежен до бяло лед. Той се топи и усещам как ме гъделичкаат игриви водни струйки; в състояние са да ме доведат до лудост. Урдям спирачния педал с такава сила, че колата изревава от болка като човек и застава направо на пътя.

Лейтенантът отпуснато прекрачва канавката, но във фалшивата плавност на неговите движения се долавя пъргавината на котка и бързината на рис. Само умората си е чисто човешка и точно по нея го разпознавам безпогрешно. Той се приближава и се навежда за да ме види по-добре през отворения прозорец. Замирисва на пот, машинно масло, карбол и дявол знае какво още.

– Значи се отказа и от нас – от мен и от другите, а? – Интонацията на е въпросителна, само в края на изречението той чисто формално дава да се разбере, че пита.

При спирането не изключих от скорост, моторът още тогава е угаснал и сега ако не се брои страха, ние сме само двамата на пътя. Докато вратата на тъмнината не се открява постепенно и не виждам как в моя мъничък осветен свят с диаметър няколко метра не влизат моите лейтенанти – всичките до един.

Представям си как ще слеза от колата за да им разкажа, че денят беше просто противен, а нощта е с поне един порядък повече и рязко потеглям. Гумите пак плачат и пеят песнта на отчаянието, а звездите отгоре сякаш блестят от пагоните на моите препатили лейтенанти – с прашявали униформи и умора, събрана в ъгълчетата на присвитите очи.

Умората слагаше меката си длан върху челото на лейтената, силеше се да затвори очите му и да склони главата му над раздрънканата клавиатура, а той ѝ се противеше и се опитваше да напише поредната си заповед: „Вменявам в задължение на старшия на екипажа на рейдера «Неустрашими» да предаде на «Херакъл» всички налични резерви и да организира взривяването на кораба си“. Вменявам, вменявам, вменявам...

Лейтенантът пишеше и псуваше, псуваше и пишеше, търкаше

очите си, лицето си, а веднъж даже стана и се напписа със студена вода. Искаше да свърши със заповедите преди обяда за да успее да ги зачете пред строя. За миг се отпусна и си представи какво става сега навън: оцелелите без съмнение бяха от най-опитните войници, от тези, които за половин час могат да направят поне по три невъзможни неща и даже ще им остане време добре да си починат. Те няма да ме подведат – мъчеше се да се успокои лейтенантът, но спокойствието беше останало в някой от джобовите на цивилния му костюм, а него не беше го обличал от оследната отпуска в училището. Това беше толкова отдавна – вече трябва да има близо две години и половина от тогава и цялото това време е минало по фронтовете далеч от Земята.

Някъде беше чел, че средния срок на службата във външните флотове от началото на войната до сега е спаднал до година и десет месеца – или умираш, или оставаш половин човек и те пращат да следиш автоматите в някой от тилловите заводи, а там всички те гледат с толкова съжаление и признателност, че не ти остава никакъв друг изход, освен онзи, който се намира на последния етаж на който и да е небостъргач. В училището понякога говореха за това, но младежта винаги бърза и едва когато вече си загубил поне един приятел, в кратките прекъсвания между боевете докато потягаха разбитите си корабчета във въздушните докове, този, който беше оцелял достатъчно дълго, намираще време да се замисли за евентуалното си връщане на Земята. Лейтенантът никога не беше допускал, че ще му се наложи с бой да си пробива път през постовете и заслоните на Самотните.

Още щом влезе в стола, той почувствува, че е изгубил всякакъв апетит – поднасяше бавно лъжицата към устата си, насилваше се да преглъща зальците и гадаеше кой какво решение ще вземе. За капрала на съседната маса всичко беше ясно: не се докосваше до храната, въртеше в ръце някаква малка снимка. Виж, за съседа му беше трудно да се каже каквото и да е: червендалест здравеняк, който напада скромния обяд като вражески кораб; грижи се за себе си без да му мисли много. Но от друга страна той беше единственият човек тук с изгладен панталон, обтегната пилотка и лъснати обувки. При това бе е направил всичко сам, защото ако човек се вгледаше в левия му ръкав, щеше да открие следи от паста. Третият човек беше нисичък и плешив редник първа степен с миша физиономия и сиви очички, които като подгонени подкачаха насам-натам; изглежда това не беше случайно, защото лейтенантът забеляза едва доловима поредица от движения, които можеха да означават само, че една филия оризов хляб от панерчето се прехвърли в джоба на

широкия му комбинизон. Много отчетливо лейтенантът си представи как този с мишата физиономия тихо мляска под одеалото. Последният на масата беше сержантът инженер, който подготвя информацията за състоянието на корабите. Той бавно се хранеше, а гърбът му се беше извил в унила въпросителна. Сякаш имаше очи и на тила си, защото почти веднага усети, че някой го следи, раменете му се стегнаха и погледите им се срещнаха; незабележимо за околните сержантът кимна.

Без да чакат команда, един по един хората заочнаха да стават, оставяха приборите в изключената автоматичната миячка и излизаха навън да изпушат по цигара, да разменят някоя и друга дума и в последния момент, ако все още се колебаят, докато вървят по дългия зле осветен коридор да решат коя от двете врати ще отворят – тази към дома или другата към спасението. А лейтенантът в това време гледаше празните маси с трохите по тях, разместените изпопадали столове, катурнатите на пода солници без сол и забравените лъжици. Ето тук до скоро е имало хора, човечество значи; минало е малко време и сега стои само той – разбит от грижите, уморен до разцепване на мозъка, изцеден да последна капка сили, не човек, а останка стапяща се в мрака, омагьосана сянка на която ако не днес, то най-късно утре й предстои бой.

В края на краищата лейтенантът реши, че е чакал достатъчно време, насили се да стане, да изпъчи гърди и да се запъти към каютата, в която се бяха събрали всички преди обяд. Там го чакаше далечната роднина на Самотните – Самотата; той я погледна, усети огъня в очите й опари се от топлината на нейното дихание и без повече съпротива се отпусна в обятията й.

Сека завоите и сменям скоростите така, сякаш след десет минути ми предстои бой с разярени великани, но съм си забравил карабината за слонове и вече усещам как най-бързият от тях диша във врата ми, а дъха му е толкова горещ, че стапя яката на наилоновата ми риза. Чувствавам се почти като моя лейтанант в прегръдките на Самотата и сега вече истински му съчувствавам.

Нощта преваля, на изток небето вече просветва, но тъмнината е впила черните си зъби в очите ми и за нищо на света не иска да ме пусне. Омръзва ми да се съпротивлявам, не ми се чака до следващата отбивка и на първото подходящо място, където банкетът е по-широк и мога да се отпусна на седалката със затворени очи, да оставя нощта с нейните огнедишащи великани и моите лейтенанти с техните Самотници.

Унасям се в тежка дрямка, сививокафява като хартия за опаковки и скучна като съня на слепец по рождение. Когато изцелен от всичко това се събуждам, денят е победил в своята малка война с мрака и слънцето лъчезарно се усмихва отгоре, но не на мен, защото съм сигурен, че моята сърдита и намусена физиономия е в състояние да натъжи дори и него; добре че съм в колата и таванът ме скрива от очите му.

Денят идва и с неприятното ръмжене на глутниците автомобили по двете ленти, и със задушливото зловоние на изгорелия бензин. Единствената следа, останала от красивата нощ е хладният въздух, който ме дарява с бодрост, но не може да поправи отчайващата ми грешка – проспал съм цели три часа, затова ли бързах толкова много. Докато се намествам между два влекача, в главата ми се намества мисълта: смъртта идва заедно с изгрева, смъртта идва заедно с изгрева, смъртта... А аз проспях изгрева.

Педалът на газта глухо се удря в пода, двигателят вие на високи обороти, а каросерията скърца от напрежение и с последната си ламаринка. Същото го правя и аз, но сигурно влагам повече злоба, но сигурно влагам повече злоба, защото утринното небе ми изглежда мораво, а мирните шофьори се превръщат във вражески рицари, възседнали мощни коне. Колите в моята лента една след друга изостават назад, опитвам се да изпреваря и слънцето в неговия бяг по небосвода, но то като че ли усеща жалките ми напъни и още по-лудо запрепуска по своя път.

Близко час и половина си играем на гоненица, когато най-после на банкетата изскача заветната табела, а малко по-нататък и самото отклонение, зад което ме чака къса отсечка с много завои – добре си спомням само че първият беше десен, а вторият е остър ляв. Къщите са богати, все на два – три етажа и прехвърчат край прозореца като ранени птици с цвят на добре изпечени червени тухли. Вдигам прахоляка на площада и под заядливия вой на спирачките спирам до портата.

Съпругата му ме пресреща още на стълбите, съсухрена от мъката, смалена от бедата. Само до преди няколко дни младееше в онази възраст, в която жените се задържат повече от обикновено, а днес се беше превърнала в разплакана старица. Най-страшни бяха очите ѝ – с прозрачността на прозрачно стъкло, сякаш тя е на смъртен одър, а не мъжът ѝ; когато си преживял заедно с един човек четвърт век и той те напуска, с него си отива нещо повече от четвъртинка от твоето минало, от теб самия.

Преглъщам незададения си въпрос, но тя не може да преглътне отговора – размножен в несметни количества той се стича по страните ѝ,

прави ги да блестят като посипани със ситни капчици роса. Не, това не е роса, това са безсилни студени сълзи.

– Не се мъчи дълго. Преди един час. – Тя се задавя, но някак успява да си поеме въздух. – Питаше за тебе.

– Съжالياвам, че закъснях. Пътувах цяла нощ и сутринта се наложи да спра за малко. Съжالياвам. – В същото време си мисля, че трябва да вляза, но не мога да го направя веднага. Страх ме е – мен, човекът, който във всеки свой разказ убива с едно драсване на перото десетки и стотици хора, сега се боя да постоя при мъртвия си приятел и си измислям оправдания: че искам да го помня само жив, че и моето сърце прескача като отдавна небалансирано колело и какво ли още не.

Ще вляза, ще вляза, само да си почина малко от пътя, само да ми се стегнат колената и да ме отпусне она паяк, дето всеки от нас го носи в гърдите си, отляво. Сядам направо на стълбите и за ужас на многострадалната женица се отпускам до стената. Тя тихо изписква – двама покойници за един ден...

– Спокойно, нищо ми няма, малко съм уморен.

От сладката забрава на целувката със Самотата го изтръгна злобно ръмжение на бойната сигнализация, накара го да се втурне към съседната каюта.

– Нагоре, нагоре, към огневите секции! По-бързо нагоре! – Лейтанантът не без успех се стремеше да надвика рева на сирените, които набиваха в главите на всички: тревога, тревога, тревога! Не беше толкова добра и благосклонна съдбата към хората, че да им остави правото на последно решение, не – изборът както винаги принадлежеше на нея, чиято невидима ръка беше готова да отклони пътепоказалеца в угодна на нея посока без да се съобразява с дребните желания и слабостта на обърканите човечета.

Старите войници знаеха и можеха много, до сега той не беше имал толкова опитен, макар и неотработен екипаж. Обаче колко време можеше да издържи и на какво изобщо можеше да се надява с този почти невъоръжен кораб срещу флотата на Самотните – те бяха събрали в мощен юмрук всичко, с което разполагаха в сектора и се готвеха с последен удар да размажат останките от Земните космически сили. Докато броеше целите на екрана на локатора лейтанантът се наруга, че не събра най-напред запасните боекомплекти и останалото гориво в два-три кораба, както беше замислил, а отложи тази работа за следобяд и се остави да

бъде изненадан. Сега поне щеше да има шанса да избяга, а така противникът му налагаше своите условия.

Самотните не бързаха, бяха сигурни в победата си, дори само заради подавяващото си числено превъзходство. През тези няколко подарени минути спокойствие, добре разбираше, че атаката ще бъде скоротечна, че всяка секунда щеше да включва в себе си десетки действия извършени от различни хора, но от всеки от тях в равна степен щеше да зависи изхода на сражението. „Херкулес“ имаше само едно предимство – на борда имаше енергия и боеприпаси за двадесеттина залпа, обаче Самотниците не бяха в течение на този факт и лейтенантът щеше да се възползува максимално от тяхното наведение.

– Слушай заповед! Никаква стрелба, докато не дойдат на две единици! Целите да се отразяват само от огневите постове, в чийто фронтален сектор се намират.

С блъфове трудно се воюва, реши лейтенантът половин час по-късно, когато първият вражески кораб създаде абордажен тунел и през него в „Херкулес“ започнаха да се изсипват Самотници, като мравки, които са успели да се промъкнат в кутия за хляб. Нямаше смисъл да стои повече в рубката – разкопча колана и каза в мегафона:

– Слушай заповед! Изтегляйте се към трета рампа, в района на коридор „А“ има абордажен тунел. Опитайте се да влезете в техния кораб! Край.

В коридора пред лейтенанта стоеше самотник с по един бластер във всяка ръка. Три лъча се преплетоха върху гърдите на земния офицер.

Кръстосвам ръце на гърдите си и поглеждам към дявола с един от потвърдите си погледи. Той е седнал до мен и както винаги на лицето му грее лъчезарна усмивка, каквато имат само малко от най-добрите актьори и даже звездите в Холивуд.

Чак сега се сещам защо носи униформа – това е като във вица: работата на лейтенанта е да върши работа, а на полковника – да разваля чуждата. А моя партньор се занимава тъкмо с това.

– Ти удържа на думата си, душата на твоето лейтенантче е тук – потупва се той по нагръдния джоб – и аз ще удържа на своята – и ми подава гланциран сборник с научна фантастика. Един бегъл поглед отзад е достатъчен за да видя, че последният ми разказ за лейтенанта е вътре, а годината на издаването ее-е... ще настъпи след век и половина.

– Държа да ти кажа – продължава дяволът, че напоследък взе да се

повтаряш, поизбледняха твоите герои, взеха да си приличат един на друг, не забелязваш ли?

– Не – отсичам аз. Не е хубаво да го оставям да се развилнее, но пък и не ми се спори следднешния тежък ден. За пръв път през моите четиридесет и осем години се чувствавам стар като египетска пирамида. Човек е млад докато не започнат да умират връстниците му и само най-щастливите си отиват първи.

– Доволен съм, че най-после ме разбра, човече. – Обажда се дяволът. Чел е мислите ми, мръсникът, но това няма да му помогне. От възбуда не се сещам, че е излишно да говоря, викам на глас:

– Има изход, мой човек, има! Гледай сега!

Бластерът в ръцете ми носи успокоение със своята кротка тежест и толкова миролюбиво проблясва на меката светлина на аварийното осветление, че ми е трудно да повярвам: ей сега ще изляза с претъркаляне в коридора, по които се носи насам трирък и немиролюбив Самотник. Ще стрелям в противната му сплескана глава, ще притичам до дупката, която той е прорязал в стената за да влезе в „Херкулес“ и ще вляза в неговото собствено корабче. А после – каквото сабя покаже. Какво щастие е да носиш леката и удобна униформа на лейтенант!

Нейде отзад полковникът-дявол ме предупреждава:

– Ще си умреш лейтенант, човече!

КРАЙ

© Валентин Иванов

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/883>]